

VALÉRIA OSZTATNÁ

Michael

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0012-0

9 788056 000120

ISBN

VALÉRIA OSZTATNÁ

MICHAEL

Autorka: Valéria Osztatná

Grafická a technická spolupráca: Hrbatá Eva, Michal Ličko

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0012-0

*Venujem spomienke Michaela Jacksona,
jeho deťom Prince, Paris a Blanket
a všetkým ľuďom, ktorí ho milujú dodnes.
Nech Boh žehná ich kroky!*

Báseň ako slovo na úvod

Pre teba sa znova narodiť,
pre teba znova žiť.

S tebou si líhať za večera,
a s tebou vstávať zrána.

Teba vidieť, teba počuť,
pre teba sa smiať, pre teba plakať.

Teba hladieť, teba mať iba pre seba,
a predsa tebou sa deliť s inými, iba teba milovať.

Tebe šepkať slová, ktoré nikomu inému,
teba bozkávať na ústa, ktoré tak málo bozkávali.

Tebe sa oddať, iba teba chcieť,
iba pre teba žiť, iba s tebou bdieť.

Teba hladkať, k tebe sa túliť,
s tebou sa držať za ruky.

S tebou sledovať mesiac a hviezdy,
s tebou na sypkom piesku ležať.
Iba teba vnímať, iba teba cítiť,
iba teba chcieť, iba teba mať.

Znova sa narodiť a ovládať reč,
znova sa narodiť, kdesi inde na zemeguli prieč.
S tebou dýchať vzduch jediný,
s tebou sa milovať a tvoriť jeden celok vo vesmíre,
s tebou nosiť prsteň našej spoločnej lásky,
s tebou splodiť dieťa, ako plod večnosti,
našej večnej lásky.

Znova sa narodiť a môcť ťa poznať,
znova sa narodiť a môcť ťa bozkať,
znova sa narodiť a objat' ťa,
a potom už nikdy, nikdy neopustiť ťa.
Znova a znova počúvať ten krásny hlas.
Znova a znova. A potom zas a zas.

Znova sa narodiť a s tebou zdieľať chvíle krásne,
s tebou sa smiať a plakať, keď to tak bolí.
Znova sa narodiť a na teba sa môcť usmievať.
Znova sa narodiť a iba teba vnímať,
tvoju vôňu cítiť nozdrami mojimi,
tvoje vlasy hladkať za tmavej noci,
tvoje ruky držať, aby som sa nestratila,
tvoje kroky sledovať, aby som ťa vždy našla,
tvoj hlas počúvať, tvoj úsmev opätovať,
tvoje krásne oči, v ktorých sa môžem vidieť deň čo deň,
noc čo noc znova a znova spoznávať.

Znova sa narodiť a spoznať s tebou svet,
znova sa narodiť a pomáhať ti dosiahnuť tvoj cieľ, čo
znamená pre teba tvoj život, tvoj sen.
Znova sa narodiť a usmiať sa na teba,
znova sa narodiť a cítiť, že úsmev je opätovaný,
znova sa narodiť a povedať ti, ako veľmi ťa milujem,
a cítiť, že to isté cítiš i ty.

Znova sa narodiť a utrieť slzy z tvojej krásnej tváre,
usmiať sa na teba a povedať, že to prebolí, že som vedľa
teba, objímať ťa a nepustiť, objímať ťa a nikdy neopustiť.

Držať ťa za nádherné ruky,
vidieť ťa i vtedy, keď iný nemôže,
spoznať ťa i za tmavej noci podľa bozku,
chôdze, tváre, dotykov...

Znova sa narodiť a s tebou zdieľať tvoje chvíle,
znova sa narodiť a iba pre teba, kvôli tebe žiť.

Znova sa narodiť a navždy tak krásne
s tebou zostať byť...

Raz voľakde inde sa narodiť,
raz s tebou vyrastať a s tebou žiť.

Raz ti byť priateľkou,
raz ti byť láskou,
raz ťa šťastným urobiť,
a potom navždy, naveky s tebou žiť.

Raz rozdávať s tebou chvíle krásne,
raz ťa hladkať po tvári krásnej,
raz s tebou sa milovať,
raz tebe darovať ten najkrajší dar.
Raz pri tebe stáť, raz byť tvojou láskou,
raz spoznať tvoju tvár, tvoje črty, tvoje bozky...
A potom navždy, naveky verne pri tebe stáť.

Moja láska je iná ako ostatné, možno si to myslia každé.
Moja láska je ako perla pravá, moje slová sú ako
večnosť, ako pravda.
Urobila by som ťa šťastným, ak by si to chcel,
ak by si mi to dovolil, ak by si tak myslel.

Však znovu sa narodiť,
s tebou vyrastať a s tebou žiť,
s tebou sa modliť a zmeniť svet,
s tebou myslieť na ten krásny svet,
s tebou ráno vstávať a večer zaspávať,
nuž áno i večer s tebou celú noc sa rozprávať,
jednoducho nie je možné.

Milujem ťa ako nikoho na svete,
takú veľkú lásku som nikdy necítila,
takú veľkú bázeň som nikdy nezažila.

Tak veľmi mi chýbaš, i keď nikdy si nemohol
so mnou byť,
ja veru, tak často, s tebou som mohla byť.
Tak veľmi chýbaš mi, však už nikdy nemôžem
naspäť dostať ťa,
tak veľmi chcem ťa, tak veľmi...

Tak veľmi milujem ťa.

Tak veľmi..., ale predsa nemôžem už nikdy mať ťa.
A znova sa narodiť, mi nie je dovolené...

Pod'akovanie

V období, keď vznikala táto kniha, som prechádzala najťažším, ale najtvorivejším obdobím života. Osud, ktorý ma zanechal ako najlepší verný kamarát a ja som si myslela, že prichádza koniec, bol nespravodlivý. Keď som už nemohla ísť po vyšliapanej ceste, pretože moja trasa nečakane nabrala iný smer, som si myslela, že to nevydržím. A vtedy sa stalo čosi neveriteľné. Môj osud akoby nabral druhý dych a odlietal so mnou do nebeských výšin, a tým mi dovolil uzrieť krajinu snov, ktorú som doteraz vidieť nedokázala.

Azda som musela dospieť a prežiť tú bolesť, keď už nič nie je možné vrátiť späť, aby som mohla skutočne tvoriť. Aby som ten dej mohla naplno prežiť. Aby som mohla navždy milovať, a predsa nikdy neprežiť tú výnimočnú, nepremožiteľnú lásku. Aby som dokázala plakať bez slz, aby som to dokázala prežiť...

Pretože samotným dejom žijem vo svete svojho sna,
kladiem na papier pocity a ožívujem nikdy neudiaty
príbeh nekonečnej lásky.

Túto knihu, ktorá vznikla v pote slz, venujem ako
poďakovanie človeku, ktorý ma naučil láske. Bol
mužom, z ktorého duše láska priam žiarila.

Miloval krásu kvetov, práve rozvíjajúcich sa púčikov,
vôňu jari.

Miloval jeseň, ktorá hrala najkrajšími farbami sveta.

Miloval zimu, keď bieloba sadala na všetko, aby
ochraňovala dychom, zmrznutými dlaňami celý svet.

Miloval teplé lúče slnka, ktoré dokázalo rozohriať
i najchladnejšie ľudské srdce.

Miloval nebo, hviezdy i mesiac, ktorý mu akoby svietil
na ceste, kade prechádzal.

Miloval zvieratá, stratené mláďatá, ktoré hľadali cestu
domov.

Ale najviac zo všetkého miloval deti, ich nevinnosť,
čistotu, ich zvonivý smiech a nádherný, úprimný úsmev.
Zbožňoval ich naivitu, že dokážu ešte veriť na rozprávky
a je im dovolené snívať.

Miloval ľudí, i tých ktorí ho nenávideli a spôsobovali mu utrpenie.

Po celý život sa snažil vyliečiť chorú Zem a jej deti, ktoré nosila na svojich pleciach ako kríž večnosti, bremeno, ktoré prijala pri svojom zrode.

Krásu dokázal uvidieť aj tam, kde ju iní vidieť nemohli.

Pomoc poskytoval všade, kde to bolo potrebné. Bolo jedno, či išlo o obyčajných ľudí z ulice, deti bez rodín, ľudí žijúcich v biede, chorých, alebo o jeho blízkych.

Nikdy nehľadel na to, kde poskytuje pomoc, keď bola nevyhnutná. Pretože miloval svet, v ktorom žil, a predsa..., mal ho nenávidieť...

Jeho charakter sa formoval od narodenia, vplývala na neho bezhraničná láska jeho matky, týranie otca, ktorý nedokázal preukázať lásku svojim deťom. I keď pociťoval na začiatku k jeho osobe hnev, ten sa po čase zmenil a on nakoniec, i keď možno nikdy nepochopil konanie svojho otca, ako nechápal zákernosť ľudí, nakoniec mu predsa len kdesi odpustil.

Bol vnímavým, učenlivým, stal sa z neho uvedomelý dospelý muž, ktorý vždy vedel, čo chce. Napriek nepriazni osudu, keď ho mnohí milovali a vynášali ho do nebeských výšin a na druhej strane ho iní tak veľmi nenávideli, predsa v hĺbke svojej duše mohol zostať dieťaťom. Pretože miloval detstvo, o ktoré bol okradnutý. V živote neľutoval nikdy nič, čo spravil, lebo vedel, že konal správne, vždy konal v mene boha, i keď jeho cesty sú niekedy také nevyspytateľné...

Bolesť, ktorú v sebe nosil počas dlhých rokov, prezrádzali jeho oči a zabudnutý úsmev kdesi na polceste, na konci.

Túto knihu venujem výnimočnému a talentovanému mužovi, ikone, ktorá prechádzala so mnou etapami môjho života.

I keď možno nebol bez chýb, než akého ho vidím svojimi očami ja..., jednoducho..., sa nedokážem na neho inak pozeráť. Možno som zaujatá, pretože bol mojím snom, náboženstvom, ikonou, láskou. Bol mojím životom. Nikdy som si nemyslela, že by som dokázala kvôli niekomu zomrieť.

Nikdy som nikoho nemilovala tak, že by som chcela umrieť, aby som mohla byť s ním. Ale, keď ho zrazu nebolo, uvedomila som si, že túžim byť s ním. Túžim dostať ešte šancu, pocit, že ho môžem raz stretnúť. Ale život nie je o tom, čo chceme, ale o tom, čo musíme. A ja som musela ďalej žiť.

Možno nebol kráľom v dušiach každého človeka, ale každý na svete ho poznal a miloval, či nemiloval. Mojm kráľom určite bol.

Prečo som si myslela, že je nesmrteľný?!

Jeho spomienka sa zahniezdila v mojom srdci, a hoci mi spôsobuje ukrutnú bolesť, nechcem na neho nikdy zabudnúť. Nechcem zabudnúť na jeho nádherné hnedé oči, nezbedný úsmev, ladné pohyby a nezabudnuteľný hlas, ktorý ešte i po rokoch mi pri spomienke vháňa slzy do očí. Bol mojou prvou láskou a zostane aj poslednou. Tento príbeh sa zdá byť azda zložitým, ale treba dokázať vedieť nazrieť pod povrch toho všetkého, treba zazrieť svetlo na konci tunela a dokázať uveriť.

Pretože tento muž dosiahol po čom túžil. Zmenil svet a pokúsil sa vyliečiť ho. Tento príbeh, sčasti fiktívny román, je o Michaelovi Jacksonovi, o nekorunovanom kráľovi popu, ktorý si tú korunu skutočne zaslúži.

Obsahuje niektoré vyhlásenia Michaela Jacksona, očarujúceho muža s nebeským hlasom, ktorým dokázal čarovať.

Michael je dnes kdesi s anjelmi, spieva pieseň večnej lásky, je šťastný, pretože našiel svoj pokoj, ktorý nikdy nemohol mať, kým žil na zemi.

I keď nie je už medzi živými, on predsa nikdy nezomrie, nemôže zomrieť, pretože vo svete zanechal za sebou viditeľnú stopu, akoby vytesaný znak do mohutnej skaly, ktorý nezastrie ani prach večnosti času.

A áno, Boh ho asi pri sebe viac potreboval, ako my tu na zemi. Stal sa z neho anjel. Anjel večnosti.

A tak moje poďakovanie patrí mužovi, ktorého už niet. Iba jednu jedinú vetu by som mu chcela povedať. Tú, ktorú tak často krát sám opakoval : „I love you.“

„Michael, I love you!“

Predslov

Malý motýľ vyvinutý z larvy, ktorého stvoril svet.

Nevedel, čo z neho bude a ako bude vyzerat', ak vyrastie,
ako vznešene sa bude vznášat', sadat' na kvet.

Nevedel, nemohol vedieť, akými farbami bude hrať
vo svojej najväčšej sláve, vo svojej kráse.

Nemohol vedieť, že jedného dňa zomrie, že ho zabije
svet, ktorý ho stvoril.

Nemohol vedieť, že úniku niet.

Je ťažko žiť s človekom, ktorého už nemilujete. Oveľa ťažšie je si to však uvedomiť. Oveľa ťažšie je uvedomiť si svoje city, že čo cítite, už nie je to isté ako kedysi. Že vám začínajú vadieť veci na druhom, ktoré ste si doteraz ani nevšimli. Že by ste ho radi zmenili, že ho porovnávate, že začínate snívať. A keď čoraz častejšie sa vracajú sny, tým častejšie sa zamýšľate, prečo sa to deje práve s vami, a prečo po toľkých rokoch, keď máte už mnoho spoločného.

Radi by ste to zmenili, no nenachádzate iné východisko. Trpíte ďalej a vaše sny sa čoraz väčšou intenzitou menia, rýchlejšie nadobúdajú pravú tvár toho, čo si prajete, aký život by ste chceli viesť.

Čoraz častejšie rozmýšľate o minulosti a nerobí vám problém myslieť na budúcnosť bez toho druhého. V tej chvíli cítite, akoby ste sa konečne mohli nadýchnuť.

Predsa to však nenechávate tak. Spomienky vás zväzujú. Všetko, čo ste kedysi prežili a čo ste v minulosti chceli ešte s tým druhým prežiť.

Skúšate možné i nemožné, a myslíte si, že keby bol spravil niečo i on pre záchranu vzťahu, bolo by vám oveľa lepšie, a určite, určite by ste sa do neho znova zamilovali. Neuvedomujete si však, že on asi nezmýšľa ako vy, možno ešte stále cíti čo predtým, a možno sa uspokojuje s tým, čo má, čo mu bolo doteraz dopriate a teraz už túži iba po pokojnom živote. Po živote s vami.

A keď si toto všetko uvedomíte, znova a znova sa začnete obviňovať, že vy ste tá zlá, pretože nemôžete, nedokážete už cítiť, čo viete, že by ste mali.

Váš rozum je čistý, no vaše srdce v ošiali spomienok sa s vami zahráva a vy sa bojíte spraviť krok vpred. Ten krok, ktorým by ste zmenili doterajší život, a nemuseli by ste žiť tak, ako žijete. Mali by ste dostatok vzduchu, ktorý tak veľmi potrebujete.

Obviňujete sa, že cítite potrebu voľnosti, a preto naďalej zostávate v tomto vzťahu, aby ste si dokázali, že predsa nie ste takou zlou.

Neviete si predstaviť život po boku druhého muža, pretože takmer celý život, celú mladosť, ste venovali jemu.

Ale niečo sa stalo. Niečo sa muselo udiat', že už takto ďalej odmietate žiť.

Niečo sa zmenilo vo vás, v ňom, niečo sa zmenilo na vašom životnom štýle a vy jednostaj hľadáte odpoveď na otázku: Čo to bolo?

A znova a znova ju nenachádzate.

A naďalej zostávate uzavretá medzi štyrmi stenami bezmocnosti.

Naďalej zostávate sama a cítite sa čoraz prázdnejšia.

Naďalej chcete to niečo zmeniť, ale už nemáte síl, už nemôžete stále iba vy robiť čosi pre záchranu vášho vzťahu. Nie, uvedomujete si, že vy to už ani nechcete.

Všetky dni sú také rovnaké. V tejto chvíli to ani nedokáže opísať. Kedysi žila. Kedysi túžila pocítiť hrejivé slnko na tvári. Kedysi túžila byť súčasťou nekonečna, vesmíru.

Kedysi vychutnávala život, pila ho veľkými dúškami, ale vždy vedela, pokiaľ môže zajať.

Myslela si, že sa to nikdy nezmení, že ju život, osud nikdy nepremení na starenku, ktorou vlastne ani nebola, a nikdy ňou ani nechcela byť.

Myslela si, že všetko bude krásne, dobré, že všetko zostane navždy tak, ako je. Ale mylila sa.

Uvedomila si, že sa čosi zmenilo. Nedokázala to ešte pomenovať. Nedokázala poznať tú zmenu, vedela však, že je tu, že nastala, a že to všetko už nedokáže vrátiť späť.

Kde sa to všetko začalo? Ani sama nevie. Skúšala už skúmať svoj život miliónkrát, ale ani raz neprišla na to, kde nastal zlom, kde spravila chybu, ak nejakú spravila. Možno toto je život, ten ozajstný, ten pravý a možno preto hovoria starí ľudia, že mladosť nemá rozum. Ale, keď týmto spôsobom mala dospieť k rozumu, neprosila si z neho, pretože týmto stratila svoj život. Stratila všetko, čo mala. Stratila elán, úsmev, radosť, chuť do života. Stratila samu seba...

Začalo sa to celé už veľmi dávno. Pred rokmi.

Bola spokojná so svojím životom. Netúžila po dobrodružstve, po zmene. Milovala a bola milovaná. To jej stačilo. Na Franklinovi sa jej páčilo všetko. Jeho pohľad, úsmev, hlas.

Páčili sa jej jeho bozky, ktorých sa nemohla nasýtiť, páčili sa jej jeho oči, ktoré sa vedeli na ňu tak bezočivo a nenásytne dívať.

Potrebovala cítiť jeho blízkosť. Bola šťastná, že bola s ním, že stála po jeho boku.

Ich láska sa nezačala tak, ako tie ostatné. Nebolo pravidlom, aby si navzájom hneď na prvom rande padli do očí.

Ich láska sa začala priateľstvom, no nie tým výnimočným, aké každý túži zažiť, ale predsa boli priatelia, i keď sa nestretávali často, iba niekedy, na nejakej oslave alebo žúre. Nikdy nehovorili o svojej minulosti, nikdy neskúmali toho druhého, v skutočnosti nikdy netúžili spoznať svoje vnútro. Ale predsa sa to dalo nazvať kamarátstvom. Bol pri nej, keď ho potrebovala a možno ho kedysi aj využila vo svoj prospech, ale nikdy mu to nevadilo, nikdy nepreukazoval, že by mu na nej akosi veľmi záležalo. Opak bol pravdou. To sa dozvedela až vtedy, keď ich kamarátstvo pominulo a vystriedala ho láska.

Niekedy sa vraví, že láska, ktorá vznikne z priateľstva, nikdy nezatieni samotné priateľstvo, ale u nich to tak nebolo. Len čo prišla láska, priateľstva už nebolo. Tak veľmi ho chcela, on sa však nedal tak ľahko. Musela o neho bojovať. Nie o jeho lásku, ale o neho samotného, aby jej dokázal preukázať svoje skutočné city, pretože sa ich na začiatku snažil pred ňou ukrývať. Nebolo to z ľahostajnosti, alebo preto že by chcel, aby oňho bojovala, bolo to kvôli nemu samotnému. Vyplývalo to z jeho vnútra, z jeho povahy. Nechcel sa zdať slabochom, i keď niekde v hlboko v sebe bol ustráchaným dieťaťom. Snažil sa byť machrom aspoň navonok, tak si kompenzoval strach, bolesť. Chcel byť niekým iným, než v skutočnosti bol. Možno preto v živote spravil veľa chýb, z ktorých sa skôr či neskôr poučil. Možno preto bol takým žiarlivým na začiatku ich vzťahu a potom čím ďalej, tým viac. Po čase sa naučil rozpoznávať svoj živel, vášnivý temperament, naučil sa, že nemôže byť takým, akým chcel byť, ako mu diktovalo jeho dvojité znamenie. Jedna jeho tvár bola iná, než tá druhá...